

ΕΥΦΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

[Του MAURICE PRAX]

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

“ Η κυρία ντέ Μπαζούγκ κοιταζότανε μές στον καθρέφτη και τὸ πρόσωπό της ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρὰ.

Τὸ καινούριο της φόρεμα τῆς πῆγαινε περίφημα. Ἡ κ. ντέ Μπαζούγκ τὸ εἶχε παραγγείλει ἐπίτηδες γιὰ τὴν ἐσπερίδα τῆς κομῆσης ντέ Σαιν Παλμύρ, ποὺ θὰ γινόταν τὸ ἴδιο βράδυ. Εἴταν ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας καὶ ἡ ἐμφάνισή της μὲ αὐτὸ θ' ἀποτελοῦσε κοσμικὸ γεγονός.

— Κυρία, δὲν ξέρετε πῶς σὰς πάει. Ποτέ σας δὲ φορέσατε τέτοιο φόρεμα, τῆς ἔλεγε ἡ καμαριέρα της ἡ Μαριέττα.

— Ἡ κ. ντέ Μπαζούγκ χαμογελοῦσε ἀπὸ εὐτυχία. Στ' ἀλήθεια εἶταν ἀξίεραστη γυναίκα.

— Τί ὥρα εἶνε, Μαριέττα ; ρώτησε.

— Ἐστέ, κυρία. Πιστεύω ὅτι ὁ κύριος δὲ θ' ἀρῆσιν νὰ γυρίσῃ γιὰ νὰ σὰς πάρῃ.

— Ἀκριβῶς ; ἐκείνη τῆ στιγμῆ σήμανε τὸ κουδοῖνι.

Δὲν εἶταν ὁ κ. Μπαζούγκ ἀλλὰ ἓνα τηλεγράφημα.

— Ἐνα τηλεγράφημα ;...

Μπᾶ ;... Ἀπὸ ποῦ μπορεῖ νὰ εἶνε ;... Τί νὰ γράφῃ ; ἀναρωτήθηκε ἡ κ. Μπαζούγκ παίζοντας νευρικά στὰ χεῖρα της τὸ μικρὸ μπλέ χαρτί, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Ἐπὶ τέλους ἀποφάσισε νὰ τ' ἀνοίξῃ. Μὰ ἀμέσως ἐβγαλε μιά κραυγὴ...

— Ἀχ ! Θεέ μου !...

— Τί εἶνε, κυρία ;...

— Ἡ θεία μου στὸ Τούρ πέθανε ἄσφαινα.

Ἡ Μαριέττα πῆρε ἀμέσως μιά στάση περίλυπη.

— Ἀχ ! Τί δυστύχημα γιὰ τὴν κυρία !... Ἡ θεία τῆς κυρίας ποὺ εἶταν τόσο καλὴ...

Ἡ συγκίνησης τῆς κ. ντέ Μπαζούγκ δὲν εἶταν καὶ τόσο μεγάλη. Μόλις ἐγνώριζε αὐτὴ τὴ θεία της, ἡ ὁποία ἄλλοτε, εἶταν, πολὺ δύστροπη. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὴν ἀπέλιπε εἶταν ὅτι αὐτὸς ὁ θάνατος ἔπεφτε ἀκριβῶς τὸ βράδυ τῆς ἐσπερίδος τῆς κομῆσης ντέ Σαιν Παλμύρ.

— Τί κακοτυχία ! ψιθύρισε ἡ κ. ντέ Μπαζούγκ ἀπελπισμένη... Εἶμαι στ' ἀλήθεια δυστυχής.

Καὶ κοιτάχτηκε περίλυπα στὸν καθρέφτη.

Θὰ ἄφηνε αὐτὸ τὸ ὀμορφὸ φόρεμα ποὺ τῆς πῆγαινε τόσο ὄρατα, θὰ φοροῦσε μαῦρα .. Ἄντι νὰ λάμψῃ μέσα στὴν ἐσπερίδα τῆς κομῆσης θὰ κλεινότανε στὴν κάμαρῃ της, κάνοντας βιαστικὲς προετοιμασίες γιὰ νὰ φύγῃ τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὸν ἄντρα της γιὰ τὸ Τούρ...

Ἐσπασε σὲ λυγμούς.

— Τί δυστύχημα ! εἶπε ἡ Μαριέττα. Δὲν ξέρετε πῶς μὲ σκάζει ἡ ἰδέα ὅτι ἡ κυρία δὲν θὰ ἐπιδείξῃ ἀπόψε τὸ φόρεμά της.

— Ἀλλοίμονο ! Τί θέλεις νὰ κάνω, φτωχή μου Μαριέττα ;... εἶπε ἡ κ. ντέ Μπαζούγκ μ' ἓνα βαθὺ στεναγμὸ.

— Ἐ, λοιπόν, κυρία, θὰ ἔκανα ἓνα πρᾶγμα ἂν ἤμουν στὴ θέση σας... Θὰ πῆγαινα στὴν ἐσπερίδα...

— Εἶσαι τρελή, Μα-

ριέττα !

— Ὅχι. Θὰ πῆγαινα ἀφοῦ τακτοποιήσω τὰ πράγματα προηγουμένως. Δὲ θὰ εἰδείχνα στὸν κύριο τὸ τηλεγράφημα. Ὁ κύριος κ' ἡ κυρία θὰ τὸ εὗρισκαν τὴ νύχτα θιαν θὰ γύριζαν. Δὲν θ' ἀνασπῆθῇ ἡ θεία σας ἂν δὲν πάτε στὴν ἐσπερίδα.

— Πάντως θὰ ἔπρεπε νὰ κρυφτῇ τὸ τηλεγράφημα, Μαριέττα.

— Ἄς δοῦνε ἂν εἶναι δυνατόν αὐτὸ ποὺ λές.

Ἡ Μαριέττα τῆς ἐξήγησε ὅτι αὐτὸ εἶταν εὐκολώτατο πρᾶγμα.

Ἡ κ. ντέ Μπαζούγκ ξανακοιτάχτηκε στὸν καθρέφτη. Τὸ φόρεμά της τῆς πῆγαινε περίφημα. Τί κρίμα !

— Εἶο' ἓνας διάβολος, Μαριέττα ! τῆς εἶπε. Γιατί μὲ βάζεις σὲ τέτοιους πειρασμούς ;

— Ἐγὼ, ἀντέτεινε ἡ Μαριέττα, λέω ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶναι νὰ μὴ ἐπιδείξῃ ἀπόψε τὸ φόρεμά της ἡ κυρία !... Ἄ, ἔχω μιά ἰδέα ἀκόμα.

— Τί ;

— Γιὰ νὰ μὴ ὑποθέσῃ ὁ κόσμος ὅτι κρύψατε ἐπίτηδες τὸ τηλεγράφημα κι' ἀρῆσιν νὰ σὰς κοιτουσμπολεῦθῃ, θὰ σὰς τὸ φέρω στῆς κομῆσης ντέ Σαιν Παλμύρ τὴν ὥρα ποὺ θὰ τελειώνει ἡ ἐσπερίδα.

Ἐταί θὰ ποῦν ὅτι εἰδοποιήκατε πολὺ ἀργά !

Τὴ φρευματικὴ ποὺ εἶταν αὐτὴ ἡ Μαριέττα !

Ἡ κ. ντέ Μπαζούγκ συλλογιζότανε τὴ θεατρικὴ συγκίνηση ποὺ θὰ τῆς προκαλοῦσε αὐτὸ τηλεγράφημα μὲς στὸ χορδ.

Θὰ ἐβγαζε μιά κραυγὴ, θὰ ἔχυνε μερικὰ δάκρυα... Οἱ φίλες της θὰ ἔτρεχαν νὰ τὴν παρηγορήσουν. Θὰ μιλοῦσαν ἔπειτα γι' αὐτὴν καὶ θὰ ἦσαν ὑποχρωμένες ν' ἀναφέρουν ὅτι φοροῦσε καὶ μιά περίφημη τουαλέττα.

Ψιθύρισε, μ' ἓνα εὐθύμο χαμόγελο :

— Εἶναι ἄσκημο, Μαριέττα, πολὺ ἄσκημο αὐτὸ ποὺ μὲ βάξες νὰ κάνω. Μὰ τί νὰ γίνῃ ; Εἶμαι ντυμένη. Εἶμαι ἔτοιμη. Καὶ θὰ πάω στὸ χορδ τῆς κομῆσης.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη γιὰ τὴν κυρία, τῆς εἶπε ἡ Μαριέττα.

Κατὰ τὶς ἑντεκα, τὴν ὥρα ποὺ ἡ Μαριέττα εἶταν ἔτοιμη νὰ ξεκινήσῃ νὰ πᾶ τὸ τηλεγράφημα, ἓνας τηλεγραφεὴς ἔφερε καὶ δεύτερο τηλεγράφημα.

— Ἦρθε στὴν ὥρα του ! εἶπε ἡ Μαριέττα. Κ' εἶχα καταξωρωμένο τὸ πρῶτο τηλεγράφημα. Θὰ δώσω αὐτὸ στὴν κυρία. Εἶναι ἀπ' τὸ Τούρ, καθὼς βλέπω στὴ σφραγίδα. Θὰ ξανατηλεγραφοῦν τὸ θάνατο τῆς θείας.

Ἐτρεξε λοιπόν στῆς κομῆσης ντέ Σαιν Παλμύρ κ' ἔδωσε τὸ δεύτερο τηλεγράφημα. Ἡ κυρία ντέ Μπαζούγκ πιστεύοντας φυσικὰ πῶς εἶταν αὐτὸ ποὺ εἶχε λάβει τὸ ἀπόγευμα, τὸ μάζεψε ἀμέσως στὴ χούφτα της χωρὶς νὰ κἀνῃ τὸν κόπο νὰ τὸ διαβάσῃ.

Κ' ἐφώναξε :

— Θεέ μου ! Εἶναι φοβερό ! φρικτὸ... Τί δυστύχημα !... Ἐσπασε σὲ λυγμούς. Ἡ κόμησα ντέ Σαιν Παλμύρ, ἡ κ. ντέ Μαλυκόρν, ἡ κ. Μπούρ τὴν περιστεύωσαν μὲ στοργή...

Τὴ συνέβαινε λοιπόν ! Τὴ τῆς εἶχε ἀναγγελεθῇ ;

Ὁ κ. ντέ Μπαζούγκ, ὁ ἄντρας της, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε μπριτζ, ἔτρεξε κι' αὐτός.

Τότε ἡ δυστυχισμένη μικροῦλα κ. ντέ Μπαζούγκ ψιθύρισε μεταξὺ δύο λυγμών :

— Ἡ θεία μου, ἡ καλὴ μου θεία Λουκία, ἀπὸ τὸ Τούρ, πέθανε... Ἄ ! εἶνε φοβερό !... Ἐνα τέτοιο δυστύχημα κι' ἐγὼ χόρευα !...

Εἶνε τρομερὸ !...

— Φτωχὴ μικροῦλα ! Φτωχὴ μινιόν ! Φτωχὴ μου ἄγγελε ! τῆς ἔλεγαν οἱ καλλίτερες φίλες της.

Τὴν φιλοῦσαν, τὴ χάρειναν, τῆς ἔδωσαν νὰ πιῇ νερὸ μὲ ζάχαρη.

— Μοῦ ἐπιτρέψης, ἀγάπη μου, νὰ διαβάσω αὐτὴ τὴν τρομερὴ εἰδησι ;...

— Ἀχ ! διάβασε ! ψιθύρισε μ' ἓνα λυγμὸ ἡ κυρία ντέ Μπαζούγκ.

Ἐγὼ δὲν ἔχω δύναμι πιά !

Τότε τὴ κόμησα διάβασε τὸ τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖο ἔγραφε τὰ ἑξῆς :

«Τούρ, 16—24. Ἀριθ. τηλ. 4876. Ἐπ ε τ γ ο ν. Προηγουμένον τηλεγράφημα ἀνακριβές. Θεία σας δὲν ἀπέθανε. Ἀπλὴ συμφορῆς. Ἡδὴ εἶνε καλύτερα. Ἡουχάσατε.

Maurice Prax.

